

כ"א בחשון, 16.11.73

ופדויי ה' ישובון ובאו ציון ברנה (ישעיהו) - רק מחציתו הראשונה של דבר הנביא התחילה להתגשם אתמול. היום בו נתבשרו משפחות רבות על שוב בניהם לביתם הפך ליום חרדה ובלהות לאלה אשר צפו ל" בשורת השבי" ונתאכזבו. לחרדה זו שותפת גם משפחת קבוצתנו, ויהי רצון שנתבשר בקרוב בשורות טובות, ישועות ונחמות.

* * *

כ"א בחשון, 16.11.73

לפני כשבוע ימים הודיעו לנו שלטונות צ.ה.ל. שיאיר אדר נחשב בגדר נעדר. תקוות רבות תלינו ברשימות השבויים שהתפרסמו אתמול, אך לצערנו לא נמצא שמו ביניהם.

"אמר ה' מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים".

* * *

י"ט בכסלו, 14.12.73

י א י ר א ד ר ז"ל

מן הימים הראשונים דאגנו לגורלו. בין הבולמים בסיני היה יאיר ואיש חרמ"ש היה, ומשלא הגיעה ידיעה ממנו, לאחר שהחלו להגיע ידיעות מחיילים, דאגנו וחרדנו. בשלב מסוים החלו להגיע ידיעות עקיפות, שיאיר נראה ע"י חברים, אולם משלא הגיעה כל ידיעה ישירה ממנו עצמו חזרה החרדה שבלב, הצטמצם האמון בידיעות שהגיעו והחלה החקירה והדרישה. השלבים הבאים - ידועים. הכרזה על יאיר כנעדר, ולאחר מכן, ביום ששי האחרון, י"ב בכסלו, הוכרז יאיר כחלל אשר מקום קבורתו לא נודע.

בהתאם להלכה במקרה של "שמועה רחוקה" ישיבה המשפחה שעה אחת "שבעה" ביום קבלה את הודעת צה"ל. רק חברים מועטים הספיקו לבא לבית משפחת אדר לנחמם, ותנחומי הקבוצה כולה, אלה שבבית ואלה שבקוי החזית, שלוחים למשפחת אדר השכולה.

חביב אדם שנברא בצלם

דינה ספראי עם גבי אדר

וכך כותב גבי:

**חביב אדם שנברא בצלם, נקודת אור
קטנה במלחמה אכזרית...**

בצהרי יום כיפור לפני 50 שנה, אחי, יאיר נתן, נפל בקרב בפאתי העיר קנטרה על גדות תעלת הסואץ. צוות הנגמ"ש על כל שבעה הלוחמים הוכרזו לא נודע. בחודש אדר תשל"ד נמצאו הגופות בחולות סיני, ויאיר נתן הובא לקבורה ב-" באדר תשל"ד.

בעדות שניתנה על ידי המ"פ, יחיעם ששון, שאיתר את הגופות ושרידי הנגמ"ש, נאמר לנו "התפעלנו מהכבוד שהמצרים נתנו לחללים. מצאנו 5 תלוליות חול מסומנות בגל אבנים ו-2 גופות בנגמ"ש".

שנים רבות חלפו מאז ואת תיאור תלוליות החול אינני יכול לשכוח. האם זה מובן מאליו שהאויב שלפני דקות מספר יצא לקרב ונלחם בנו ינהג בכבוד בחללים שלנו לאחר המוות? כיצד אנחנו מתייחסים לגופות חללי אויב במערכה? מה הוא יחס ההלכה לקבורת חללי האויב?

לעניות דעתי, על אף סערת המלחמה שאיננה מותרת זמן לטיפול בחללים, עדיין השכל והרגש האנושי והמוסרי קיימים.

גבי אדר ואני לא שוחחנו על המלחמה ועל השכול ששנינו חוונו. כל אחד חי בשלו.

לקראת הכנת הגיליון ביקשתי ממנו לכתוב על מעשה אחד של אחיו, יאיר, סיפור שאותו המשפחה מעבירה כ"צו חיים" לדור הבא. כדוגמא נתתי את המעשה הבא על עלי, אחי, עדות ששלח אלי השבוע חברו לשירות הצבאי:

"במלחמת ששת הימים, כבשנו את דיר אל בלח ברצועת עזה. עלי, קצין מחלקת מרגמות ואני, קצין מחלקת חבלה. הגענו לשפת הים וראינו גופות של חיילים מצרים מתים שגלי הים פלטו אותם לחוף והחזירו אותם למים. עלי אסף את חייליו והקריא להם פסוק מהתנ"ך, לא להלין גופה של מת. הוא ביקש מהחיילים לחפור בורות ולקבור אותם. לאחר קבורת החיילים, עלי תקע את הרובים שלהם לראש הקבר כמצבה, במחשבה לכבד אותם למרות שהיו אויבים. מוזרות הן דרכי המלחמה. לעולם לא תדע מה יתרחש. מעשהו של עלי מראה את גדולתו הנפשית".

גבי הקשיב. שתק רגע ואז אמר: אני מכיר סיפור כזה מהצד השני.

